

Tisztelt Vezetőség, tisztelt Tanári Kar, kedves Diákok és Vendégek, kedves Szülők és Rokonok, és legfőképp, kedves Ballagók!

A ballagási előkészületekkor, miután már kiürült az iskola, itt álltam a folyosón, és szorongattam a kis beszédemet. Fojtogató volt a hangulat, de nem a szokásos módon, mint amikor a többszáz diáktól lépni sem lehet a szünetekben. A kongó, néhol feldíszített termék ablakain beszűrődtek a lágy, meleg napsugarak, és egyszerre mintha lelassultak volna az idő fogaskerekei, és az épület megtelt volna vákuummal. A szemeim pedig könnyekkel. Kazuo Ishiguro Nobel-díjas író szavaival élve, *„Eszembe sem jutott, hogy az életünk, amely addig olyan szorosan összefonódott, örökre szétválhat.”*

Kérdezem magamtól: ez a csend, ez a keserű érzés marad utánatok? Hiszen ez az évfolyam pótolhatatlan! Ha megengedtek pár személyes emléket; lehet ti már nem, de én még emlékszem, amikor közel 4 éve az első napomon ti mutattátok meg, merre van az osztálytermem; kórustáborokban ti avattatok be az aktuális erőviszonyokba és pletykákba; a Helikoni Ünnepeken és a röplabda-, kézi-, és kosárcsapatok eredményeivel ti emeltétek az iskolához méltóan magasra a mércét; Az osztályom minden évben részt vett az általatok szervezett focikupán; A színpadról ti néztetek vissza rám a Lovassy Színpad összes előadásán; A diákönkormányzatban 4 évig dolgozhattam veletek a közösségért; Erasmuson órákig beszélgettem veletek a végzős évekről sokkterápia gyanánt; és most engem ér az a megtiszteltetés, hogy a 11.-esek nevében elbúcsúztathatom ezt a rendkívüli, megismételhetetlen évfolyamot.

Ti voltatok, akiknek az első Csipetkéje még online, nézők nélkül, az utolsó pedig már moderált nézőközönséggel zajlott. Utólag is gratulálunk a mostani 12.C. osztálynak. A versengés ellenére is megmutatkozott az összetartásotok; az énekdolgozatra készüléstől a DSD vizsgáig, a Cserhát lakótelep 11.-től egészen a Gesztenyés Sörkertig, Kabókapusztától Berlinig, 2020-tól 2025-ig.

Ma, még egyszer utoljára – legalább is egy időre – egy csapatként léptek ki a Lovassy László Gimnázium kapuin – a bejárattal szembeni két ívelt betonfal közös érintőjén túlra, – és elviszitek magatokkal mindazt a támogatást, patronálást, esetenként szponzorálást, amit oly nagylelkűen adtatok nekünk. Így hát ismét felteszem a kérdést: mit hagytok itt nekünk?

Én úgy fogalmaznék, nyomdokaiba, és szigorúan csak nyomdokaiba léptek olyan meghatározó személyiségeknek, mint például Vince bácsi, Asztalos tanár úr vagy Maca néni, akik ma úgy élnek tovább az iskolapolgári köztudatban, mint már távoli, de mégis egykoron szerves részei a lovassys diákok életének. Egy szóval legendákká váltok. És majd, amikor szeptemberben a meleg napsugarak hűvös szelekké válnak, mi pedig végzősök leszünk, az épület légüres tere és a sörpadok megtelnek ismét diákokkal, és a ti neveitektől és a közös történetektől lesz hangos a folyosó. Rólatok beszélünk majd kóruson, Helikonon, az edzéseken, a DÖK-gyűléseken, Színpad próbákon, és esetleg egyéb szórakoztatóipari egységekben.

Sokatoknak tartozom. Van, akinek pénzzel, van, akinek csupán egy szívességgel, de egy, ami biztos. Az egész 11. évfolyam nevében hálával tartozom nektek az iránymutatásért, a házirend legfontosabb pontjainak és kiskapuinak megismertetéséért, a jó példáért – meg a rosszért is, – de első sorban az emlékekért. Kívánom nektek, hogy a szívetekhez közel maradjanak ezek a kedves emlékek, és gazdagodjatok még sokezer ilyennel, kéz a kézben, az ELTE-től a BME-ig, Budapesttől Szegedig, Bécstől Grazig, Angliától Finnorszáig. Sok sikert kívánunk az érettségihez, az egyetemi éveitekhez, és mindenhez, amibe belefogtok, bárhová is vigyen titeket az élet a Lovassy után. Kapaszkodjatok egymásba, az itt tanult értékekbe, az itt szerzett tapasztalatokba, emlékekbe, barátságokba, és ezek egy életen át elkísérnek majd benneteket.

Még egy idézet Rainer Maria Rilke *Gyermekkor* című verséből:

*Olykor kísért még:- tán csak egy esőben,
de már nem értjük, mért is oly mesés;
mi sok találkozás volt és mi bőven,
mi sok viszontlátás és elmenés,*

A mai nap ugyan ez a bizonyos elmenés napja, de bízom benne, hogy mint ahogy az elmúlt években minden nap, úgy a jövőben, nem is olyan sokára, viszont látjuk egymást.

A mihamarabbi viszontlátásra!